

ประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน วิกฤต หรือ โอกาส ของ “ข้าวไทย”

ผลกระทบที่กำลังจะเกิดขึ้นต่ออุตสาหกรรมข้าวไทย ภายใต้ภาวะกดดันจากข้อตกลงทางการค้าของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เป็นเรื่องใหญ่ที่ประเทศไทยจำเป็นต้องมีการเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเร่งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในภาคการผลิตข้าว และภาคการตลาด ให้เกิดความเข้มแข็ง สอดรับกับสถานการณ์ทางการค้าที่กำลังจะเปลี่ยนไป

...รวมถึงนโยบายรัฐที่ต้องก้าวไปในทิศทางเดียวกัน

หลายคนอาจแอบคาดหวังเล็กๆ ว่า การเปิดเสรีสินค้าข้าวตามข้อตกลงการค้าประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนครั้งนี้ ไทยจะได้ประโยชน์เต็มเม็ดเต็มหน่วย ด้วยเชื่อมั่นในศักยภาพการเป็นผู้ส่งออกรายใหญ่ของโลก และความสามารถในภาคการผลิตข้าวที่เหนือกว่าประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียน

หากแต่ข้อเท็จจริง ยังมีอีกหลายทัศนะจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่พยายามออกมานำเสนอแง่มุมต่างบางด้าน อันเป็นจุดเปราะบางของข้าวไทย หากไร้ซึ่งการเหลียวแล ไม่น่าว่าโอกาสครั้งนี้ อาจต้องแปรเปลี่ยนเป็นวิกฤต

สำหรับ **รศ.สมพร อิศวิลานนท์** นักวิชาการอาวุโส สถาบันคลังสมองของชาติ ผู้ซึ่งกักตุนข้อมูลข้าวนับแต่อดีตถึงปัจจุบันเอาไว้มากที่สุดคนหนึ่งของเมืองไทย ก็มีบางแง่มุมที่อยากกระตุกคนไทยให้ได้ฉุกละหุก

AEC วันนี้ไม่ใช่การนั่งรอให้มันมาถึง เพราะไม่ได้เริ่มต้นในปี ค.ศ. 2015 อย่างที่หลายคนเข้าใจ แต่ได้เริ่มต้นแล้วตั้งแต่เมื่อวานนี้ เพราะฉะนั้นจะทำอะไรก็ต้องรีบทำ

รศ.สมพร อิศวิลานนท์

❶ ความเสี่ยงในอุตสาหกรรมข้าวทั้งระบบ จากความร่วมมือในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC)

A ต้องเข้าใจก่อนว่า AEC มันเป็นเรื่องของการเป็นเขตการผลิตเดี่ยวตลาดเดียว หรือ Single market and production base นั้นหมายถึง จะต้องมีการเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตได้อย่างเสรี สามารถดำเนินกระบวนการผลิตที่ไหนก็ได้ โดยสามารถใช้ทรัพยากรจากแต่ละประเทศ ทั้งวัตถุดิบและแรงงานมาช่วยในการผลิตให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ที่นี่ AFTA หรือการเปิดเสรีการค้าภาษีเป็น 0 ได้เริ่มมาตั้งแต่ปี 2553 แล้ว โดยภาษีข้าวไทยเป็น 0 มาตั้งแต่ปี 2553 แต่สำหรับภาษีข้าวในเวียดนามมันจะเป็น 0 ในปี 2558 ส่วนในฟิลิปปินส์

ยังไม่เป็น 0 คนนี้ยัง 40% และกำลังอยู่ในช่วงต่อรองว่าจะลดต่ำกว่า 40% ได้หรือไม่และจะเปิดตลาดใหม่ เพราะว่ามันอยู่ใน Sensitive Lists ของเขา อินโดนีเซีย ก็ลดลงมาเหลือ 35% มาเลเซียก็จะเหลือ 25% ตั้งแต่ปี 2553 สำหรับความน่าจะเป็นของ 3 ประเทศนี้ที่จะเป็น 0 ในปี 2558 ผมไม่เห็นนะ อาจต้องใช้เวลาค่อยรองกันอีกนานพอสมควร แต่เวียดนาม เขมร กัมพูชา พม่า จะเป็น 0 ในปี 2558

เมื่อเป็น Single market and production base ก็ต้องมาคุยทั้งอาเซียน ในกลุ่มอาเซียนมันจะมีข้าวส่วนเกิน (Surplus) อยู่ประมาณ 12 ล้านตันต่อปี คือเอาการผลิตข้าวทั้งหมดของอาเซียนมารวมกัน และหักการบริโภคทั้งหมดออก ที่เหลือก็คือข้าวที่ต้องส่งออกไปนอกกลุ่มอาเซียน ครบนี้ก็จะ มี ไทย เวียดนาม พม่า และกัมพูชา ที่มีศักยภาพในการเป็นผู้ส่งออก

สิ่งที่น่าเป็นห่วงคือ ในอนาคตแล้วประเทศผู้ส่งออกข้าวในกลุ่มนี้ ประเทศไทยจะเป็นประเทศที่มีต้นทุนการผลิตที่สูงที่สุด

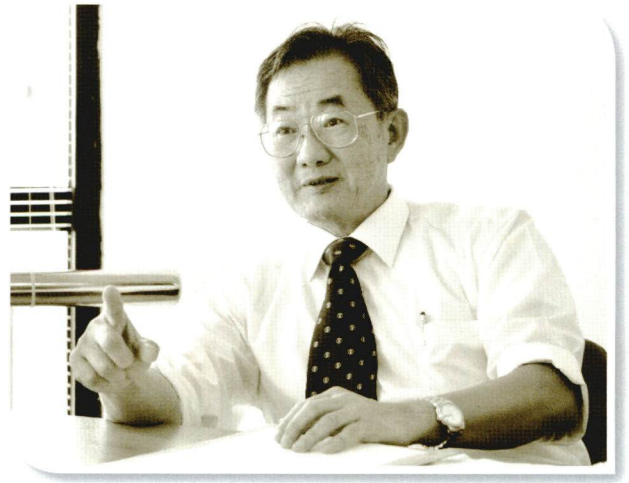
...ลองหันมาดูประเทศผู้ส่งออกข้าวในอาเซียนรายอื่นๆ กันบ้าง

สำหรับเวียดนามเขาปรับตัวเองดีขึ้นมามาก จากส่งออกประมาณ 2 ล้านตัน ขึ้นมาเป็น 7 ล้านตัน กินตลาดอาเซียนไปประมาณ 3.6 ล้านตันในปีที่ผ่านมา ซึ่งไทยเองก็ดีขึ้นมาได้บ้างอยู่ที่ประมาณ 1.7 ล้านตัน แต่ก็แค่ครึ่งหนึ่งของเวียดนาม นั่นหมายถึงตลาดในอาเซียน เวียดนามเป็นเจ้าของตลาด แต่สำหรับศักยภาพในอุตสาหกรรมข้าวของเวียดนาม ผมคิดว่าเวียดนามจะถูกละเลยโดยประชากรของเขาเอง ซึ่งมีประมาณ 80 ล้านคน พื้นที่ปลูกข้าวเขาน้อยกว่าของไทย แต่ที่เวียดนามผลผลิตต่อไร่สูงกว่าของไทย เพราะเขาอยู่ในเขตชลประทาน 70% และของเราอยู่ในเขตชลประทาน 25% ผมคิดว่า เวียดนามในอีก 5 ปีข้างหน้า ก็น่าจะรักษาระดับการส่งออกได้ไม่เกิน 10 ล้านตัน เพราะเวลาเศรษฐกิจเติบโตพื้นที่จะถูกพัฒนาไปสู่อุตสาหกรรมอื่นๆ พืชตัวอื่นๆ มากขึ้น

ส่วนประเทศพม่าจะกลายเป็นพระเอกขึ้นมา ตอนนี้พม่าสามารถส่งออกใกล้ๆ 1 ล้านตัน ผมคิดว่าเมื่อการเมืองสงบ พืชเศรษฐกิจตัวแรกๆ ที่คนจะปลูกได้ง่ายก็คือข้าว ผลผลิตพม่าจะก้าวกระโดดขึ้นมา ผมคิดว่าในช่วง 5 ปีข้างหน้าจะมีผลผลิตออกสู่ตลาดได้ 1-2 ล้านตัน หรืออาจจะมากกว่านี้

สำหรับประเทศกัมพูชา เท่าที่ฟังนายกฮุนเซน ข้าวก็จะเป็พระเอกของเขา ตอนนี้กัมพูชาส่งออกประมาณใกล้ๆ 1 ล้านตัน อาจเพิ่มได้อีก 1-2 ล้านตันในระยะเวลาดังกล่าว

นั่นหมายถึงในอนาคตข้าวส่วนเกินในอาเซียนจากที่คำนวณไว้ 12 ล้านตัน อาจเพิ่มขึ้นมาถึง 15 ล้านตัน ซึ่งตัวนี้ถามว่าจะไปกีดกันอะไร ก็จะไปกีดกันราคาในตลาดค้าข้าวโลก ซึ่งจะไม่ปรับตัวเพิ่มขึ้นแบบรุนแรงหรือหา

จากข้อมูล ประโยชน์ที่จะได้จาก AEC ประเทศไทย ต้องจับตามองเวียดนามอย่างใกล้ชิด

ใช้ อุตสาหกรรมข้าวไทยวันนี้ต้องมอง 2 เรื่อง คือการผลิต เพื่อให้สินค้าที่มีคุณภาพ และเรื่องกลไกการตลาด

สำหรับด้านคุณภาพข้าวของเราเป็นการกินบุญเก่า ซึ่งกำลังจะหมด การปรับปรุงคุณภาพข้าวไทย เราทำมานาน และทำมาอย่างต่อเนื่อง เป็นผลพวงตั้งแต่รัชกาลที่ 5 ที่วางระบบไว้ แล้วก็มาถึงในช่วงยุคก่อนปี 2510 ด้วยเข้าไปที่มีการวางระบบไว้ดีมาก เริ่มจากชุดคลองขยายพื้นที่ แล้วก็มีการสร้างนักริชาการ ส่งไปเอาคือเตอร์จากเมืองนอกกลับมา มีการประกวดพันธุ์ข้าว จนมีพันธุ์ดีก็เกิดขึ้นมากมาย พันธุ์ข้าวดี ทุกวันนี้เป็นบุญเก่า และกำลังจะหมดไป บุญใหม่ไม่มีแล้ว ก็เพราะระยะหลังเราไม่ได้ลงทุนในงานวิจัยเลย อันนี้คือประเด็นที่ผมห่วง เวลาเราเข้าไป AEC แล้ว ผมคิดว่าสิ่งหนึ่งที่รัฐบาลต้องทำ คือการบริหารจัดการในภาคเกษตร ต้องทำให้เกษตรกรมีความเข้มแข็งมากขึ้น มีต้นทุนการผลิตที่ต่ำลง ผลผลิตต่อไร่สูงขึ้น แล้วก็มีการจัดการ ซึ่งล้วนต้องใช้งานวิจัยเป็นตัวนำ

เราทุ่มเงินสำหรับรับจำนำข้าวเปลือกไป 3 แสนล้านบาท ขณะที่ มีงบวิจัยเรื่องข้าวทั่วประเทศเพียง 300 ล้านบาท สมมุติว่าอยู่ตรงไหน สุดท้ายในอนาคตเราจะไม่มีนักวิจัย เมื่อไม่มีนักวิจัยแล้วเราจะเสริมสร้างศักยภาพในการแข่งขันได้อย่างไร ในเมื่อเราไม่ได้ต่อยอดไปเรื่อยๆ ขณะที่เวียดนามเขาทุ่มลงทุนวิจัยสูงกว่าประเทศไทยมากทีเดียว วันนี้นักวิจัยรุ่นเก่าๆ ของไทยเริ่มเกษียณกันไปหมดแล้ว รุ่นใหม่ๆ ที่จะมาต่อยอดก็ไม่มี อันนี้น่าห่วงมาก ถ้าคุณเอาเรื่องอย่างนี้ออกมาลี้ๆ คุณจะเห็นเลยว่า ในขณะที่เวียดนามส่งคนไปเรียนกลับมา เวลาไปประชุมเรื่องข้าวที่ไหนเขาจะนั่งกันหัวโต๊ะ เพราะหนึ่งภาษาดี สองถูกเทรนมาจากมหาวิทยาลัยที่ดี แล้วก็มานั่งทำงาน คุณลองดู Event ต่างๆ เกี่ยวกับ Rice seminar แม้แต่จะมีการประชุมที่ฮาวาย เวียดนามก็เป็น Co-hosts ถามว่าประเทศไทยอยู่ไหน ไม่มี คำว่าผู้นำของไทย คือได้แต่คุย นี่กำลังจะเป็นปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับไทย

“ เวียดนามเขามียุทธศาสตร์ข้าว
ที่ชัดเจน แล้วเขาเดินตามยุทธศาสตร์
อย่างเคร่งครัด ไม่เหมือนประเทศไทยเรา
ที่ทำแผนยุทธศาสตร์เอาไว้ แต่ก็ไม่เคย
เอามาใช้ ”

๑) ด้านกลไกการตลาดเราเป็นประเทศส่งออกอันดับหนึ่งของโลก ไม่มีควมได้เปรียบหรือ

A) คุณต้องดูรัฐบาลเวียดนามว่าเขาตลาดขนาดไหน เวียดนามเขาพยายามปรับกลไกตลาดให้สอดคล้องกับการเปิด AEC เขามีเวียดนาม 1 เวียดนาม 2 ในการซื้อข้าว แล้วพยายามขยายตัวไปสู่การมีพ่อค้า และผู้ประกอบการ สุดท้ายเวียดนามก็กลายเป็นแค่คนส่งสัญญาณคอยนั่งกำกับ เพื่อไม่ให้ถูกผูกขาดโดยกลุ่มพ่อค้า ตัวนี้จะเป็นตัวสร้างบาลานซ์ แต่ขณะเดียวกันเขาก็เพิ่มจำนวนพ่อค้า เพิ่มตลาดกลางต่างๆ เขาสามารถที่จะซื้อข้าวจากกลุ่มพ่อค้าไปส่งออกได้ เวลานี้เขาบอกว่าเขาให้สิทธิพิเศษกับกลุ่มพ่อค้าที่จะส่งข้าวเข้ามาได้ 3 แสนตัน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นข้าวหอม แล้วเขาก็เอาข้าวหอมไปส่งออกในตลาดโลก เวียดนามส่งข้าวหอมนี้ก้าวกระโดดเลย จากประมาณไม่ถึง 1 แสน ตอนนี้ เป็น 4-5 แสนตันแล้ว ซึ่งส่วนใหญ่เป็นข้าวกลุ่มพ่อค้า

เวียดนามเขามียุทธศาสตร์ข้าวที่ชัดเจน แล้วเขาเดินตามยุทธศาสตร์อย่างเคร่งครัด ไม่เหมือนประเทศไทยเราที่ทำแผนยุทธศาสตร์เอาไว้ แต่ก็ไม่เคยเอามาใช้

เขาเป็นว่าถึงวันนี้ผมก็ยังไม่เห็นประเทศไทยมีแผนพัฒนาทางการตลาดที่จะรองรับ AEC...ไม่มีเลย มีแต่นโยบายรับจำนำ ซึ่งเป็นนโยบายที่ขัดแย้งกับแนวทางการสร้างความเข้มแข็งเพื่อรับมือกับ AEC ถ้าประเทศไทยยังเป็นแบบนี้ต่อไปตลาดก็จะอ่อนแอเรื่อยๆ คุณลองไปดูตลาดกลางค้าข้าวสิ คอนันมันหายไปแล้วใช้ไหม แม้แต่กลไกสหกรณ์ กลไกรับจำนำข้าวเปลือก นโยบายรับจำนำทุกเมล็ดก็ไปฝากโลกที่ตีๆ เหล่านี้จนหมดสิ้น ทั้งๆ ที่กลไกเหล่านี้จะช่วยสร้างความเข้มแข็งให้กลุ่มเกษตรกร

ภายใต้ันนโยบายจำนำ คอนันสหกรณ์กลายเป็นเพียงผู้รวบรวมข้าวแล้วส่งให้โรงสีที่เข้าร่วมโครงการรับจำนำอีกทอดหนึ่ง ไม่สามารถสีแล้วส่งขายในชุมชนได้ แล้วโรงสีเล็กๆ ที่ไม่ได้มีชื่ออยู่ในลิสต์ก็กำลังจะตาย ปกติโรงสีเหล่านี้จะซื้อข้าวแล้วสีแปรเพื่อส่งให้ชุมชนในท้องถิ่น วันนี้เขาต้องซื้อ 15,000 บาท แต่เวลารัฐตัดขายข้าวในสต็อกที่รับจำนำเอาไว้ออกมาในราคาขาดทุน ก็เท่ากับเป็นการไปตัดราคาขายเขา ฆ่าเขาทางอ้อม ถ้าเขารับมาตันละ 15,000 บาท เขาก็ขายไม่ได้ ทำตลาดไม่ได้ ผมว่ารัฐไม่ได้ส่งเสริมในกลไกธุรกิจการค้าเหล่านี้เลย

๑) ที่เห็นข่าวว่า รัฐบาลไทยพยายามออกไปเจรจาเพื่อให้เกิดการรวมกลุ่มประเทศผู้ปลูกข้าวในอาเซียน เพื่อร่วมกันยกระดับราคาข้าวในตลาดโลก

A) คุณรู้หรือเปล่าว่านายกรัฐมนตรีเวียดนาม เขาไปที่ฟิลิปปินส์ เขาให้สัมภาษณ์เรื่องที่มีคนมาชวนเขารวมกลุ่มทางการค้าว่า เขาเป็นประเทศที่ใช้กลไกตลาด และพยายามพัฒนาตลาดโลกตลาดเขาไม่เห็นด้วยกับการใช้วิธีรวมกลุ่มเพื่อไปยกระดับราคาข้าวในตลาดเพราะเมื่อไปยกระดับราคา ก็เท่ากับไปผลักดันให้กลุ่มประเทศอื่นๆ ในโลกหันมาผลิตข้าวเพิ่มมากขึ้น จากราคาข้าวที่ปรับตัวสูงขึ้น แล้วจะทำไปทำไม ข้าวไม่เหมือนน้ำมัน เพราะชีพพลายน้ำมันมีจำกัด แต่ข้าวทุกๆ 100 วันมันออกแล้วเป็นพืชที่ผมใช้คำว่า Easy Crop ปลูกง่าย ไม่ต้องลงทุนสูงใช้ระยะเวลาไม่นาน ไม่มีทางเป็นไปได้

๑) การพัฒนาตลาดของไทย เพื่อรองรับ AEC ต้องทำอย่างไร

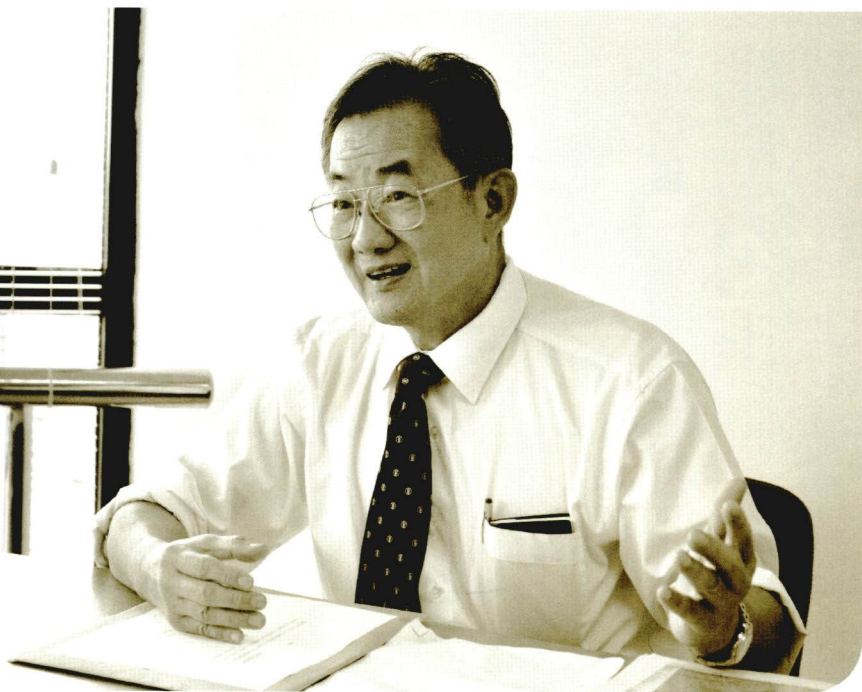
A) ผมเห็นด้วยกับการเอาข้าวจากที่อื่นมาสีแปรที่เมืองไทย ถ้าเราต้องการเป็นศูนย์กลางการค้าข้าวของอาเซียน เราต้องทำอย่างนั้นแล้วประเทศไทยก็จะได้ประโยชน์จาก By Product ที่ได้จากการสีข้าว ได้แกลบ รำ เอาไปแปรรูปในอุตสาหกรรมอื่นๆ อีกมาก แต่นโยบายรับจำนำก็ขัดแย้งทำให้ไม่สามารถทำทรงนี้ได้

วันนี้เราต้องเร่งพัฒนาตลาดของตลาดกลางให้ดี ตลาดกลางมันจะเป็นตัวคัศเกรด แล้วมันจะฟอร์มเป็นตลาดกลางของโลกในอนาคต เพราะตลาดกลางที่ดีมันจะเป็นตัวไปจัดชั้นคุณภาพและราคาของข้าวด้วยตัวของมันเอง ข้าวกลุ่มพ่อค้าควรราคาเท่านี้ ข้าวเวียดนามควรราคาเท่านี้ เพราะคุณภาพสู้เราไม่ได้ ทุกอย่างจะเป็นไปโดยอัตโนมัติ เหมือนตอนที่เราเคยมีตลาดกลางค้าข้าวดี ๆ อย่างทำข้าวกันนทรงในอดีต ตลาดมันจะบอกเลย หอมมะลิสุรินทร์ราคาเท่านี้ นะ หอมมะลิเชียงรายราคาเท่านี้ นะ พอไปทุ่งกุลาราคาสูงขึ้นมาเท่านี้ นะ ตลาดจะเป็นตัวกำหนด

แต่วันนี้เกิดอะไรขึ้น ตลาดกลางค้าข้าวถูกทำลาย รัฐผูกขาดรับซื้อข้าวทุกเมล็ดเอาไว้ในมือ คอนันแม้แต่ข้าวที่ระยะเวลาปลูกต่ำกว่า 100 วัน ก็เอามาขายได้ราคาเท่ากับข้าวคุณภาพดีๆ ที่ใช้ระยะเวลาปลูกยาวกว่า แล้วถามว่าในอนาคตชาวนาที่ไหนใครจะอยากปลูกข้าวคุณภาพดีๆ

นโยบายจำนำ ตันละ 15,000 บาท จะเป็นการไล่เกษตรกรรายเล็กๆ ออกไปจากระบบ แล้วถูกแทนที่ด้วยรายใหญ่ เพราะมีกำไรจากกระบวนการผลิตในรูปแบบอุตสาหกรรม

ผมว่าที่สำคัญเลยคือ นโยบายของรัฐต้องปรับ ผมไม่ได้มองว่านโยบายรับจำนำข้าวเปลือกไม่มีประโยชน์เสียทีเดียว แต่จำกัดปริมาณได้หรือไม่ ไม่ใช่ทุกเมล็ด จำกัดวงเงินที่จะช่วย แล้วควรเข้าไปช่วย หรือสนับสนุนในตลาดเฉพาะ อย่างเช่นเกษตรกรอินทรีย์

เพราะฉะนั้นเราต้องมาโฟกัสที่นา
ภาคกลาง ซึ่งเป็นระบบอุตสาหกรรม นา
ภาคกลางตอนนี้พืชเค็มไปหมด ไม่มี
กระบวนการจัดการ ไม่ได้ดูแลไร่นาเหมือน
ในอดีต คนที่ไม่มีกระบวนการจัดการที่ดี
ต่อไปจะลำบาก อนาคตคนปลูกข้าวจะต้อง
เป็นคนเก่งๆ ทำเป็นอุตสาหกรรม ส่วน
รายย่อย ต้องใช้ความพอเพียง แล้วรวมกลุ่ม
กันทำ ระบบสหกรณ์ก็ต้องเข้ามา สินค้า
ต้องเป็น Niche market เฉพาะ ที่สามารถ
ทำราคาต่อหน่วยได้

ต้องมีการสร้างความเชื่อมโยงของ
ฟาร์มขนาดใหญ่กับขนาดเล็กให้ไปด้วยกัน
ให้ได้ โดยให้ฟาร์มขนาดเล็กเป็นคลัสเตอร์ของ
ขนาดใหญ่ ก็คือใช้ระบบคอนแทกฟาร์มมิ่ง
แต่รัฐต้องเข้าไปดูคอนแทกให้มันยุติธรรม
การเชื่อมโยงกับรายใหญ่ๆ ก็จะช่วยสร้าง
ความเข้มแข็ง และช่วยส่งเสริมการส่งออก

หรือข้าวพันธุ์พิเศษ สร้างตลาดข้าวใหม่ๆ ที่เข้มแข็งขึ้นมา และ
ต้องพยายามทำให้กลไกต่างๆ ในระบบยังทำงานต่อไปได้ ให้โรงสี
เล็กๆ ก็ยังอยู่ได้ แต่ถ้ารัฐบาลยังคงนโยบายนี้ต่อไป ท้ายที่สุด
จะเป็นหายนะของข้าวไทย

สำหรับผม ปัญหาของประเทศไทยตอนนี้อยู่ที่นโยบายของรัฐ
จะฆ่าตัวเองหรือไม่ฆ่าตัวเอง ผมคิดว่าตอนนี้ผู้ประกอบการก็
พยายามปรับตัว โดยเฉพาะผู้ส่งออกและโรงสีบางกลุ่ม ก็จะเริ่ม
ออกไปหาฐานการผลิตใหม่ๆ ในต่างประเทศ

ส่วนโรงสีที่อะสัปปัญจากนโยบายรัฐบาล โดยการรับฝากข้าว
สีข้าว ผมว่ามันไม่ยั่งยืน แล้วถ้าใครคิดว่าจะทำอย่างนี้ได้ก็ต้องมี
เส้นสายทางการเมืองถึงจะอยู่ได้ แต่คนกลุ่มหนึ่งที่ไม่ต้องการยุ่ง
กับการเมืองก็จะวิ่งไปหาแหล่งใหม่ ซึ่งก็น่าจะเป็นโอกาสที่ดีของ
เขาที่จะวิ่งไป เพราะ AEC เอื้อ

**๑๓] เอกชนอาจดูไม่น่าห่วง เพราะจับแข็งสามารถช่วยเหลือ
ตัวเองได้ แล้วภาคการผลิต เกษตรกรขนาดต้อง
เตรียมรับมืออย่างไร**

A อย่างหนึ่งคือชาวนาไทยวันนี้ ต้องรู้จักกระบวนการจัดการ
ถ้าไม่รู้จักกระบวนการจัดการก็ต้องเสียเปรียบในด้านการผลิต
ข้อมูลที่ผมมีคือถ้าทำนาอย่างเดียว ชาวบ้านทำนา 10 ไร่ ถ้ามี 1 คน
ใช้เวลาทำแค่ 20-30 วัน ใน 1 ปี แล้วอีก 11 เดือนเขาก็ไปทำอาชีพ
อย่างอื่น เพราะมันจ้างได้หมด ข้าวก็เลยเหมือนเป็นอาชีพเสริม
เป็นการปลูกข้าวเพื่อความมั่นคงทางอาหาร ปลูกไว้ทานเองมากกว่า
จะเน้นสร้างรายได้เป็นกอบเป็นกำ

เพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขัน พุค่ง่ายๆ ก็คือเกษตรกรบ้านเรา
ต้องพัฒนาการผลิตสู่การผลิตในเชิงอุตสาหกรรมมากขึ้น มี
ยุทธศาสตร์ รู้ว่าตลาดอยู่ตรงไหน และจะบริหารจัดการอย่างไร

ส่วนสิ่งที่รัฐบาลต้องทำคือ ต้องเร่งปรับปรุงเมล็ดพันธุ์ให้ดี
ตอนนี้พันธุ์ปลอมปนเยอะมาก หากเกษตรกรเอาไปปลูก ปลูก
แล้วขายให้กับรัฐ แล้วรัฐเอาไปส่งออก ถ้ามั่วจะเกิดอะไรขึ้นกับ
ภาพลักษณ์ข้าวไทย อีกทั้งต้องเร่งสร้างความเข้มแข็งให้เกิดขึ้น
กับตัวเกษตรกรให้ได้ เพราะราคาอย่างเดียมันไม่ได้คอบความ
เข้มแข็ง ต้องไปดูในเรื่องคุณภาพการผลิต ต้นทุน และการจัดการ
ทั้งหมดด้วย ถ้าคุณไม่สอนกระบวนการจัดการให้เขา ต้นทุนของ
ชาวบ้านก็จะสูงขึ้นทุกวันๆ กลัวข้าวไม่งามก็ใส่ปุ๋ย กลัวโรคแมลง
มาลงก็ใส่ยา กระบวนการจัดการของเขาแทบจะไม่มีเลย ความ
เข้มแข็งของอุตสาหกรรมข้าวไทยก็จะลดลงถ้ามีการเปิด AEC

สำหรับผมนโยบายจ่านำข้าวเปลือกทำได้ แต่ต้องสร้างสมดุล
ในส่วนอื่นๆ ด้วย เช่นความสามารถในการแข่งขัน การลดต้นทุน
เพิ่มผลผลิต ก็ต้องทำควบคู่กันไปด้วย และไม่ควรรับจ่านำทุกเมล็ด
เพราะการรับจ่านำทุกเมล็ดเท่ากับผูกขาด หรือเป็น Monopoly
ในตลาด ถ้ามั่วว่าคุณทำสวนทางกับ AEC หรือไม่ แน่นนอนคุณทำ
สวนทาง คุณไม่ได้เอาบริบทของการเป็น Single Market เข้ามา
เป็นนโยบายในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมข้าวไทยเลย ♡